

BASES XXXV PREMIS OCTUBRE 2006

PREMI D'ASSAIG JOAN FUSTER

Jurats: Xavier Antich, Jordi Balló, Enric Marín, Josep Perelló,
Josep Ramoneda.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 12.000 euros.

PREMI DE NARRATIVA ANDRÒMINA

Jurats: Anton M. Espadaler, Biel Mesquida, Marta Pessarrodona, Ramon Pla, Francesc Sellés.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 12.000 euros.

PREMI DE POESIA VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Jurats: Sam Abrams, Stefano M. Cingolani, Dominic Keown,
Alex Susanna, Xulio Ricardo Trigo.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

PREMI DE TEATRE

Jurats: Àngels Aymar, Jordi Galceran, Manuel Molins.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

Per a més informació:

Pérez Bayer, 11. Tel.: 963 516 492. Fax.: 963 529 872

Correu electrònic: tresiquatre@tresiquatre.com
www.tresiquatre.com

edicions **34** València

El teatre de l'Admiralspalast de Berlín va quedar-se a mig camí en el seu intent per presentar un Brecht al gust de la gent guapa berlinesa i, encara pitjor, va decebre totalment els fidels a l'obra del geni. L'estrena de la Dreigroschenoper, divendres dia 11, havia d'enfilar l'agulla a les commemoracions de l'aniversari de la mort de Brecht, ocorreguda el 14 d'agost del 1956.

Dos dies abans de l'estrena, amb Josef Ackermann, president del Deutsche Bank, i els seus convidats a punt de baixar dels autocars, el teatre encara no tenia el permís administratiu. Les obres no estaven enllestides i les autoritats berlineses no veien clar que la cosa estigués a punt per rebre les 1.700 persones que hi caben. Vint-i-quatre hores abans se li va donar llum verda, en un exemple més de la passió berlinesa per presentar-se al món com una obra en permanent estat de construcció. El món banquer es va donar la mà amb el *glamour* local. Molt bonic el contrast, però molt pobre el resultat de l'experiència teatral de Brandauer dirigint Brecht. Sense imaginació ni riscant res, com si s'hagués refiat exclusivament de l'impacte mediàtic que tenia assegurat.

Per sort, diuen els brechtians de debò, sempre ens quedarà la Berliner Ensemble. És a dir, el teatre que Brecht i Weigel van fundar l'any 1949, després de tonar del llarg exili per mig Europa i els Estats Units, escaldats per la rebuda que els va fer el Comitè d'Activitats Antiamericanes i instal·lats en el sector comunista de Berlín, un projecte polític en què creien. La Berliner Ensemble, de la mà ara de Claus Peymann, va encetar l'endemà de l'estrena de l'Admiralspalast, el seu Festival Brecht: tres setmanes de teatre intens, consagrat al geni de la casa i de més enllà, amb produccions pròpies i convidats arribats de Niça, el Japó, Dinamarca, Croàcia i, també, una de les peces que més fascina Peymann: la *Santa Joana dels Escorxadors*, del Teatre Lliure de Barcelona, el dia 24 d'agost.

Bones impressions. La personal versió d'Alex Rigola va enlluernar l'hereu espiritual de Brecht, segons ha reconegut ell mateix en la presentació del programa del seu festival. Es tracta d'una producció coneguda que s'ha vist i

Escena de l'Òpera dels tres rals. La ciutat de Berlín no ha deixat passar l'avenç de recordar l'obra de Bertold Brecht cinquanta anys després de la mort del dramaturg.

Brecht surt del cementiri i es retroba amb el seu Berlín

Berlín ha tret la pols a un dels personatges il·lustres del cementiri municipal de la Dorothee per convertir-lo en individu 'glamourós'.

Fa cinquanta anys de la mort de Bertolt Brecht i la capital alemanya en recupera la figura amb una sèrie d'activitats fetes a la mida de la gran família brechtiana.

ha triomfat en altres teatres internacionals i que Peymann va voler incorporar al seu festival d'aniversari. L'intent de fer empassar els berlinesos una fluixeta versió de l'Òpera dels tres rals, que tot-hom coneix prou bé com per no confor-

mar-se amb qualsevol cosa, no va funcionar. L'Admiralspalast s'ho va passar més bé sentint cantar el veterà Johannes Heerster, un actor que sí que va veure el teatre amb Hitler a dins. Amb 102 anys, es va convertir en el rei de la nit i va

cantar fins a les dues de la matinada, en la festa que va seguir a l'estrena. "Heerster és més jove que Brandauer", resumia l'endemà un diari berlinès.

Dissabte següent, la inauguració del Festival Brecht a la Berliner Ensemble, que des de fa mesos té gairebé totes les funcions venudes, va posar les coses al seu lloc. Va ser una nit consagrada al geni, amb lectures dels seus llibres i actuacions de convidats com George Tabori, Jürgen Flimm i les actrius Angela Winkler i Katharina Thalbach, entre molts altres fidels. Els seguirà un programa selecte. De Tòquio arribarà el *Leben des Galilei* (Vida de Galileu), per l'Engeki Ensemble; la Zagrebacko Gradsko Kazaliste Komedija, de Zagreb, portarà la seva versió de *Mutter Courage und Ihre Kinder* (Mare coratge i els seus fills) i els brechtians de la casa es retrobaran amb *Der aufhaltsame Aufstieg des Arturo Ui* (L'ascensió d'Arturo Ui), en una producció de Heiner Müller. És a dir, l'artífex de la revitalització d'un teatre que, des de la mort de Weigel l'any 1971, havia quedat em-

pantanegat en les picabaralles dels he-reus, primer, i els efectes de la privatització postreunificació, després. Müller va ser l'encarregat de donar, com a director, un nou perfil al teatre que ja no estava sota el mandat del sector est berlinès i que necessitava trobar un públic nou. Peymann ha completat la feina que va quedar a mitges amb la mort de Müller, l'any 1995, i a la qual va seguir un nou període de confusió, fins que aquest en va prendre les regnes, cinc anys després.

La Berliner Ensemble serà l'encarregada, doncs, de presentar el millor Brecht des de Berlín. No el Brecht amb olor de naftalina, sense perfils i amb un discurs poc convincent, sinó el més fidel a l'esperit d'aquest: innovador, provocador, renovat i sense por a noves interpretacions.

Al Festival Brecht es representarà la personal versió que Àlex Rigola ha fet de 'Santa Joana dels escorxadors' per al Teatre Lliure de Barcelona

L'oportunisme del calendari d'una banda, la recuperació del personatge, de l'altra: més fàcil no ho podia tenir el visitant de Berlín d'aquest estiu. Tots dos teatres, la Berliner Ensemble i l'Admiralspalast, són pràcticament cara a cara, a una banda i l'altra del riu Spree. A la Schiffbauerdamm, el primer, a la Friedrichstrasse, el segon.

L'un, necessitat imperiosament d'omplir amb el reclam de Brandauer i Campino, per molt que les crítiques no han

estat complaents; l'altre, amb la feina feta de fa temps, segur i fidel al doble compromís de recordar i renovar Brecht, com fa cada temporada, hi hagi o no aniversari i amb la consciència tranquil·la de qui sap que potser en aquest cinquantenari tiri una mica més la casa per la finestra, però que no celebra coses que no sent.

*Gemma C. Serra
Berlín*

Un cor i un cervell en moviment

Brecht no va tenir mai ni un sentit clar de la fidelitat, ni tampoc un ideari monolític, per molt que els Estats Units el fiquessin al calaix dels comunistes i que això al règim de l'Alemanya oriental li semblés una molt bona idea. Nascut el 10 de febrer del 1898, a Augsburg, al sud d'Alemanya, i mort a Berlín, d'un atac de cor, el 14 d'agost del 1956, la vida d'Eugen Berthold Friedrich Brecht va ser un exponent d'un cor i d'un cervell en moviment. Helene Weigel, suposadament el seu talent ocult, i amb qui es va casar el 1929, va ser la seva tercera esposa i també la seva companya fidel en tot l'exili i retorn a casa. La dona forta, la "mare coratge", que menava les regnes de la casa i suportava les històries i historietes del marit amb les secretàries, estudiants i altres dones que li entraven pels ulls i li feien cas.

Brecht i Weigel van sortir d'Alemanya el 1933, després que l'incendi del Reichstag servís als hitlerians per descarregar contra comunistes, socialdemòcrates i altres enemics del règim. Els seus llibres van anar a parar al foc, la seva obra va quedar prohibida i la resposta va ser l'exili.

Praga, Viena, Zuric, Escandinàvia i els Estats Units van ser-ne les estacions. Brecht, que s'imaginava convertit en un ídol del públic nord-americà, es va estavellar aviat del somni, va ser citat per la comissió McCarthy pel seu presumpte comunisme i, tot i que els va convèncer de la seva innocència, es va veure absolutament ignorat pel gran públic que volia conquerir.

Va tornar amb Weigel a Berlín, la RDA el va convertir en artista nacional, va rebre condecoracions estalinistes a Moscou i se li va fer un teatre, la Berliner Ensemble. Per a la RDA, Brecht era un objecte de prestigi, un intel·lectual que va donar l'esquena als EUA i un dels pocs que va

escollir l'Est per viure.

Creia en el projecte comunista. Però, s'hi hauria quedat, si hagués viscut prou per assistir a la construcció del Mur, el 13 d'agost del 1961?, es demanava aquests dies Angela Merkel, la cancellera que sí que va créixer a l'altre cantó de l'anomenada Franja de la Mort. Va morir gairebé exactament cinc anys abans, però ja en vida va tenir unes quantes topades amb el règim, que li va vetar alguna obra.

Ell i el seu teatre van ser anticapitalistes, antihitlerians i antibel·licistes. Si encara visqués, seria antiglobalització, deia també aquests dies Peymann, director de la Berliner Ensemble. Costa imaginar-se el cor i el cervell lliures, revolucionaris i innovadors de Brecht encotillats per la dictadura, la que sigui. Weigel s'hi va quedar i va continuar lluitant per la seva Berliner Ensemble. Va ser la dipositària del seu llegat i la seva obra. Brecht va quedar enterrat sota una llosa, sense cap altra inscripció que el seu nom.

